

De Zondvloed

Door: Franklin ter Horst. (Aangemaakt: 1989) (Laatste bewerking: 6 september 2016)

Genesis 6:5-6-7 Toen de Here zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was, berouwde het de Here, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart. En de Here zeide: Ik zal de mensen die Ik geschapen heb, van de aardbodem uitroeien, de mensen zowel als het vee en het kruipend gedierte en het gevogelte des hemels, want het berouwt Mij, dat Ik hen gemaakt heb. Maar Noach vond genade in de ogen des Heren.

Steeds meer wetenschappers erkennen dat er in het verleden een enorme waterramp de aarde moet hebben geteisterd. Lange tijd heerste de gedachte dat de verschillende aardlagen heel traag sedert miljoenen jaren moeten zijn gevormd. Maar er bestaan steeds meer twijfels t.a.v. deze visie. De enorme uitbarsting van de [vulkaan St. Helena](#) in de staat Washington in de Verenigde Staten, op 18 mei 1980, zorgde voor vierhonderd miljoen ton hete as die 30 kilometer omhoog werd gespuwd. De onmetelijke lavastroom vernietigde alles op zijn weg en gigantische modderstromen sleurden onderweg slijk, stenen, bomen, zand en dieren mee. Volgens diverse geleerden was deze uitbarsting te vergelijken met een kracht van ruim 20.000 atoombommen. In de nabij gelegen vallei vormde zich in ca. vijf jaar een nieuwe laag gesteente tot wel 200 meter dik. Toen wetenschappers in 1996 met de meest moderne technieken en dateringsmethoden probeerden vast te stellen hoe oud dit gesteente was, kwam men op ouderdommen van 350.000 tot 3 miljoen jaar. In werkelijkheid was het gesteente pas 16 jaar oud. De betrouwbaarheid van de gehanteerde dateringsmethodes wordt daarom terecht, steeds meer in twijfel getrokken.

Uitbarsting St Helens 18 mei 1980

(*)Wanneer de zondvloed precies heeft plaatsgevonden, is niet met zekerheid bekend. Aangenomen dat de geslachtsregisters in Genesis hoofdstuk 5 en 11 compleet zijn en dat er een “vader-zoon” relatie is bij hen die in de geslachtsregisters genoemd worden, dan zou de vloed plaatsgevonden hebben in 2459 v.Chr., 1656 jaar na de schepping en Adam zou geschapen zijn in 4115 v.Chr. De vraag is echter of de geslachtsregisters in Genesis 5 en 11 compleet zijn. Met andere woorden, moeten ze strikt chronologisch geïnterpreteerd worden? Redenen om aan te nemen dat ze niet compleet zijn en dat ze niet als strikte chronologie geïnterpreteerd moeten worden zijn gegeven door dr. Henry Morris en prof. J.C. Whitcomb in hun welbekende boek “[The Genesis Flood](#)” (pag.474 en volgende).(*)Met dank aan Vincent van 't Westeneinde voor dit tekstdeel. Er is weinig bekend over het aantal mensen dat op aarde leefde ten tijde van de vloed. Op [deze](#) site probeert Tom Pickett een antwoord op die vraag te geven. Zijn berekeningen zijn gebaseerd op wat uit de Bijbel kan worden opgemaakt. Diverse onderzoekers menen dat de totale populatie enkele tientallen miljoenen moet zijn geweest tot maximaal enkele honderden miljoenen. Gebaseerd op de leeftijden van de oudvaders zoals beschreven in Genesis, komt Pickett vanaf de schepping van Adam tot aan de vloed, in totaal 1656 jaar, uit op circa 8 miljard inwoners. De door Pickett gehanteerde tijdsduur wordt ook door andere onderzoekers gehanteerd.

Naast het bekende bijbelse zondvloedverhaal zijn er bij een groot aantal oude volken op aarde overeenkomstige verhalen aangetroffen. Zo had aan het einde van de 19e eeuw de Etnograaf R. Andree al meer als zestig zondvloedoverleveringen verzameld uit alle delen van de wereld. Volgens een groot aantal onderzoekers is het bijbelse verhaal over de grote watervloed er één uit een hele reeks en zijn Noach en zijn familie beslist niet de enigen die deze ramp hebben overleefd.

Maar het lijkt erop dat alle bekende zondvloedoverleveringen niets anders zijn dan verminkte flarden van het Bijbelse verhaal dat na de Babylonische spraakverwarring de wereld is overgegaan. Genesis 11:7 vertelt dat de Here God eerst de spraak van de mens verwarde en hen daarna over de aarde verstrooide. Vanzelfsprekend namen deze ‘verstrooiden’ ook de geschiedenis van hun voorvaderen in hun herinnering mee. Door de spraakverwarring veranderde de naam van Noach en werd de historische kern van het verhaal aangetast. Ook de naam van God veranderde in die van plaatselijke godheden zoals uit de vele verhalen blijkt.

Buitenbijbelse zondvloedverhalen

Een overlevering die nog het meest overeenkomt met het Bijbelse verhaal over de grote vloed staat vermeld in het [Soemerische Gilgamesj Epos](#) dat is gevonden in de ruïnes van de grote kleitablettenbibliotheek van koning Assoerbanipal in Ninevé aan de oever van de rivier de Tigris in het huidige Irak, het vroegere Mesopotamië. Nader onderzoek heeft uitgewezen dat Gilgamesj een historische figuur is geweest die volgens de Soemerische koningslijsten heerste over Erech (Oeroek) tijdens de eerste dynastie na de zondvloed. Zijn koningschap duurde 126 jaar. Het Epos vertelt dat Gilgamesj een man ontmoet, genaamd Oetnapsjtim die de "vader der mensen werd genoemd". Deze vertelt hem dat hij door zijn god Ea (Babylonische godheid) was gewaarschuwd voor een op handen zijnde watervloed. Net als Noach kreeg ook Oetnapsjtim de opdracht een schip te bouwen.

O, gij man van Sjuruppak, bouw een schip, doe afstand van uw rijkdom en red uw leven, want ik zal weldra een grote vloed over de aarde brengen.

Breng zaad van al wat leeft naar het schip dat u zult bouwen.

Evenals in Genesis wordt deze opdracht gevolgd door een aantal bijzonderheden over de afmetingen van het schip en andere aanwijzingen voor de bouw. Deze wijken af van wat de Bijbel leert. Zo had het schip van Oetnapsjtim zes verdiepingen terwijl de ark van Noach drie verdiepingen telde. Oetnapsjtim nam niet alleen zijn gezin mee aan boord, maar ook al zijn bloedverwanten en een aantal ambachtslieden. Het schip werd net als dat van Noach, waterdicht gemaakt met dikke lagen aardpek. Hij beschreef het losbarsten van de zondvloed op de volgende wijze;

De zuidenwind hilde en de wateren bereikten grote hoogten en regen viel onafgebroken in grote stromen uit de hemel op alle volkeren der aarde. En de regen stortte neer gelijk een waterval.

De buitensporige weersomstandigheden duurden zes dagen. Nadat het water begon te zakken strandde het schip op de berg "Nisir". Oetnapsjtim liet eerst een duif los, maar die kwam terug. Toen liet hij een zwaluw los en ook die keerde terug. Tenslotte stuurde hij er een raaf op uit en die keerde niet terug. Deskundigen die de Soemerische tekst aan een nauwkeurig onderzoek onderwierpen kwamen tot de conclusie dat de Soemerische overlevering ouder moest zijn dan het verhaal uit Genesis. Maar hiervoor ontbreekt ieder bewijsmateriaal, in tegenstelling tot wat de bijbel vertelt. Vondsten van grote aantallen kleitabletten hebben namelijk een duidelijk beeld gegeven van de tijd die uit de eerste hoofdstukken van Genesis bekend is. De verhalen in Genesis blijken te zijn geschreven door de aartsvaders die rechtstreeks bij de vermelde gebeurtenissen betrokken waren en wier namen duidelijk op de tabletten vermeld staan waaronder die van Noach. Deze verhalen stammen dus uit de eerste hand en zijn niet beïnvloed door een mengelmoes van mythologische voorstellingen zoals men die aantreft in het Soemerische Gilgamesj Epos waarin een drietal oppergoden -Ea, Anoe en Enlil- tezamen een pantheon van honderden met naam en toenaam bekende lagere goden en godinnen bestuurden.

Vanuit Babel is de geschiedenis van de zondvloed de wereld overgegaan waar het al naar gelang de verschillende religieuze aanschouwingen is aangepast en misvormd. Zo legde de Syriër Lucianus van Samosata (120-180 n.C.) vast dat er in zijn land een oude overlevering bestond die vertelde dat de goden de mensheid hadden bestraft met een enorme watervloed. Slechts één man genaamd Deucalion, zoon van Prometheus en zijn gezin overleefden de ramp in een boot waarin zich ook vee bevond. Het verslag van Lucianus is waarschijnlijk afkomstig uit Griekse bronnen want de naam Deucalion komt ook in de Griekse mythen voor. Hierin besloot Zeus, die in woede was ontstoken nadat Prometheus, vuur uit de hemel had gestolen, het menselijk geslacht te vernietigen met een overstroming. Prometheus waarschuwde zijn zoon Deucalion voor het plan van Zeus. Hij gaf hem de opdracht een boot te bouwen om de golven te weerstaan en zijn vrouw Pyrrha mee te nemen. Deucalion deed dat en na verloop van tijd kwam de vloed, die negen dagen duurde en de hele wereld onder water dompelde. Op de tiende dag begon het water te zakken en strandde de boot van Deucalion op de berg Parnassus.

In de Indiase mythologie is het verhaal bekend van Manu, de vader van het menselijk ras, die bezoek kreeg van Visjnoe. Deze verscheen in de gedaante van een vis en waarschuwde Manu, dat de wereld in zeven dagen tijd overstroomd zou worden om de verdorvenheid van het menselijk ras te straffen. Manu kreeg te horen dat hij samen met zeven heilige mannen en hun vrouwen gered zou worden, als ze aan boord zouden gaan van een schip dat ze moesten bevoorraden met voldoende voedsel. Bovendien moesten ze één paar van iedere diersoort mee aan boord nemen. Eerst kwam de vloed en toen die weer afnam liep Manu's schip halverwege een berg in de Himalaya aan de grond. In het oorspronkelijke Genesis-verhaal blijft Noachs ark vastzitten op de berg Ararat

maar bij een groot deel van de andere verhalen wordt de naam van de berg prompt aangepast aan de nieuwe leefomgeving. Het verhaal van Deucalion is een overlevering uit Griekenland en prompt strand ook de boot op een berg in dit land. Het verhaal van Manu wordt in India verteld en daar strand het schip op een berg in de Himalaya. Er zijn meer van dit soort voorbeelden bekend.

De meeste indianenstammen van Noord-, Midden- en Zuid-Amerika bezitten ook overleveringen over een wereldwijde watervloed. De Azteken vertellen dat hun hoogste god Tezcatloplaca het mensenpaar Nata en Nena waarschuwde voor een op handen zijnde watervloed. Hij droeg hen op een schip te bouwen. Ze waren uiteindelijk de enige overlevenden van de ramp. In het British museum in Londen ligt een oud Maya-geschrift genaamd het "[Troano-manuscript](#)".

Troano manuscript

In dit manuscript wordt verteld dat op een dag de poorten van de hemel en de aarde werden opengezet en dat het water bouwwerken verwoestend en de gehele bevolking uitroeënd over het land was heengegaan. Het land was voor lange tijd onbewoonbaar geweest. Toen waren er nieuwe bewoners gekomen met schepen over de zee.

De Hopi-indianen die heden ten dage nog leven in het Zuidwesten van de Verenigde Staten vertellen dat de wereld toentertijd werd vernietigd omdat de mens niet meer gehoorzaamde aan de opdrachten van de Schepper. Alleen zij die het streven van de Schepper in hun hart bewaarden, werden gered om de "vierde wereld" -de tegenwoordige wereld- te bevolken. De wereld die door het zondvloed-cataclysmen werd vernietigd, noemen zij de "derde wereld". Zij vertellen het volgende over de zondvloed:

Er was een overstroming. De wateren werden over de aarde uitgestort. Golven die hoger waren dan bergen, rolden aan op het land. De continenten scheurden en

verzonken in de golven. Na de overstroming bevonden de overlevenden zich op de top van één der hoogste bergen. Al het overige lag onder water. Op de zeebodem lagen alle trotse steden en alle andere wereldse schatten, verdorven door het kwaad. Er werd een nieuwe wereld geschapen en de mensen werden door de afgezant van de Schepper vermaand om het plan van de schepping uit te voeren, anders zal ook de "vierde wereld" aan haar einde komen.

Hopi indiaan Arizona

Verzonken steden

Er bestaan talloze bewijzen dat er inderdaad een zondvloedachtige gebeurtenis op aarde heeft plaatsgevonden. Op de bodem van o.a. de Atlantische Oceaan, Grote Oceaan, Middellandse Zee, Egeïsche Zee en Zwarte Zee liggen ruïnes van door het water verzwolgen steden. Zo deed prof: [Manson Valentine](#), een vermaard archeoloog, voor de kust van de Bimini-eilanden bij Florida een sensationele ontdekking. Hij vond een muur onder water van verscheidene honderden meters lengte, opgetrokken uit enorme blokken steen van vijf meter doorsnee. Bij latere onderzoeken kwam een structuur aan het licht die deed denken aan een oude verzonken haven met

kaden. Met behulp van een cartografische methode die ook in het moderne ruimteonderzoek wordt gebruikt, is de vindplaats geheel in kaart gebracht.

Canadese wetenschappers hebben voor de westkust van Cuba resten gevonden van een mogelijk duizenden jaren oude stad. De restanten werden met behulp van moderne sonarinstallaties aangetroffen op een diepte van 650 meter, aldus de BBC. De eerste aanwijzingen voor het bestaan van een verzonken stad ter plekke kwamen vorig jaar aan het licht. Nader onderzoek wees op restanten van granieten bouwwerken in onder meer de vorm van piramides. Deze piramides zijn ca. 125 meter hoog en wat bouwstijl betreft te vergelijken met de bouwwerken van de Maya's in Midden-Amerika.

Er bestaat een groot aantal aanwijzingen dat de eilanden in de Grote Oceaan, overblijfselen zijn van een groot continent dat door een buitensporig cataclysmen onder water is verdwenen. Op het kleine eiland Malden in de eilandketen Line, lopen wegen van basaltblokken rechtstreeks de oceaan in. Als men een denkbeeldige lijn trekt van 1900 kilometer vanuit Malden in zuidelijke richting, komt men uit op Rarotonga in de Cook-eilandengroep. Ook hier rijst een oude weg van basaltblokken uit de oceaan op. Alle vondsten in het gebied van de Grote Oceaan wijzen erop dat hier voor de zondvloed een groot continent heeft gelegen waarvan veel bewaard is gebleven.

Op het eiland Temuen in Micronesië, liggen de ruïnes van Nan Madol. Deze ruïnes beslaan bijna het hele eiland. Onderzoekers menen dat Nan Madol moet zijn gebouwd voordat het eiland Temuen verscheen omdat de muren verder gaan dan de rand van het eiland en tot ver in de oceaan doorlopen. Chinese en Japanse parelvissers zouden daar in de buurt op de bodem van de oceaan, met mosselen en koralen begroeide straten hebben ontdekt, benevens talloze stenen gewelven, zuilen, monolieten en resten van huizen.

De ruïnes van Nan Madol

Het bijbelse zondvloedverhaal is een getrouwe weergave van wat er op aarde is gebeurd. Het is geen mythe -hoewel een mythe meestal ook wel een kern van waarheid in zich heeft- of legende. Het verhaal is evenmin ontstaan in het brein van een fantast zoals sommige onderzoekers beweren. De hele tragedie voltrok zich voor de ogen van miljoenen mensen en allen kwamen om, behalve Noach met zijn familie.

Grote menigten dieren vonden de dood.

Genesis 7:11-12-19-20 In Noachs zeshonderdste levensjaar, in de tweede maand, op de zeventiende dag der maand, op die dag braken alle kolken der grote waterdiepte open en werden de sluizen des hemels geopend. En de slagregen was veertig dagen en veertig nachten over de aarde. En de wateren namen geweldig sterk toe over de aarde, en alle hoge bergen onder de ganse hemel werden overdekt. Vijftien el daarboven stegen de wateren, en de bergen werden overdekt.

Het Himalaya-gebergte, het hoogste ter wereld, verheft zich als een 1600 km lange muur ten noorden van India. Deze bergrug reikt van Kasjmir in het westen, tot voorbij Bhoetan in het oosten en heeft vele toppen waarvan de Mount Everest een hoogte heeft van meer dan 8000 meter. Onderzoekers waren onthutst, toen zij ontdekten dat zelfs op de hoogste rotsmassieven skeletten lagen van zeedieren, oceaanssissen en weekdierschelpen. Hetzelfde beeld trof men ook aan op de toppen van het Andes-gebergte in Zuid-Amerika en op tal van andere plaatsen. De verbazing van de onderzoekers duurde echter niet lang want al spoedig kwamen geologen met de oplossing van het raadsel. De aanwezigheid van zeedierskeletten op de hoogste bergen op aarde had niets te maken met een zondvloedachtige gebeurtenis maar met het omhoog komen van de zeebodem over een periode van vele miljoenen jaren.

Maar Gods Woord is altijd waar en betrouwbaar want naast de vondsten op de hoogste bergen op aarde zijn er nog veel meer verbazingwekkende ontdekkingen gedaan die bevestigen dat er een zondvloed heeft plaatsgevonden in vrij recente tijden. In het heuvelland aan de voet van het Himalayamassief, ten noorden van New Delhi, bevinden zich de 1500 tot 2000 meter hoge Siwalikheuvelds (of de Subhimalaya) die zich over verscheidene honderden kilometers uitstrekken. Daar vond men de restanten van een enorm aantal dieren die door een gigantische vloedgolf op elkaar lijken te zijn gesmakt. Volgens de Amerikaanse wetenschapper Prof. Dr. Leonard Brand liggen in de [Pisco-formatie in Peru](#), in een 400 meter dikke aardlaag mogelijk enkele

honderden walvissen begraven. Brand zegt dat de walvissen en vele andere waterdieren uitsluitend in een snel proces zo puntgaaf begraven konden zijn. Zelfs de algenskeletjes waarin ze begraven zijn, lijken onaangetast.

Diverse wetenschappers die het verhaal van de zondvloed serieus nemen zijn van mening dat er zich tijdens de ramp een positieverandering van de aardas heeft voorgedaan. Dit is niet zomaar een hypothese want men heeft ontdekt dat er plotseling grote temperatuurverschillen zijn opgetreden overal op aarde. De dikke ijslaag, die Scandinavië, de Britse eilanden en grote delen van Europa bedekten, zouden in een razend tempo zijn verdwenen. Siberië, dat tot de zondvloed een tropisch klimaat had gekend, kreeg plotseling te maken met hevige kou. Men stelde vast dat de temperatuur van het ene op het andere moment tot minus honderd graden moet zijn gedaald.

Het verschijnsel van de snelle temperatuurwisseling in Siberië kan niet anders worden verklaard dan dat er een verandering van de aardas moet zijn opgetreden, zo zegt men. Onderzoekers hebben in Siberië onder een ijslaag een complete 'dierentuin' aangetroffen van allerlei goed bewaard gebleven soorten beesten, aldus een artikel in The Sunday Times. Grote kudden mammoeten, neushoorns, sabeltandtijgers en vele andere diersoorten stierven in een oogwenk. De regen viel dagen en nachten onafgebroken uit de hemel. Het noorden van Siberië was door de verandering van de aardas plotseling poolgebied geworden. De watermassa's bevroren zo snel dat de mammoeten en de andere diersoorten volkomen gaaf in het ijs verdwenen. Inmiddels zijn in dat gebied duizenden mammoetresten waarvan sommige compleet met huid en haar in de bevroren grond aangetroffen. Een aantal ervan zijn met de nodige moeite naar boven gehaald. Het vlees zag er uit als pas bevroren rundvlees. De grond moet vanaf de dag waarop ze bedolven werden, bevroren zijn geweest en zo bleven ze duizenden jaren onbedorven.

In het hoge noorden van Siberië, duizend km binnen de poolcirkel in de Arctische oceaan vond men op de Liakhof-eilanden zo'n enorme hoeveelheid mammoet-overblijfselen dat het erop leek alsof het hele eiland bestond uit beenderen en slagstanden. Ook de Nieuw-Siberische eilanden, ontdekt in 1805, bieden hetzelfde beeld. De grond van de verlaten eilanden zit volkomen volgepakt met beenderen van mammoeten, olifanten en neushoorns in verbazingwekkende hoeveelheden. In de magen en tussen de kiezen van de Mammoeten werden planten en grassoorten gevonden die niet in Siberië groeien. De inhoud van de magen is zorgvuldig onderzocht; ze

vertoonden onverteerd voedsel, bladeren van bomen die heden ten dage in het uiterste zuiden van Siberië worden aangetroffen, duizenden kilometers verwijderd van de huidige vindplaatsen. Microscopisch onderzoek van de huid toonde rode bloedlichaampjes aan wat niet alleen op een plotselinge dood wees, maar ook bewees dat de dood was veroorzaakt door verstikking, vermoedelijk ten gevolge van water. Ook trof men op de Nieuw-Siberische eilanden enorme houtheuvels aan, bestaande uit drijfhout. Sommige van deze houtheuvels waren zelfs 90 meter hoog. Overal op de vlakte liggen boomstammen in een woeste wanorde dooreen alsof ze daar met groot geweld vanuit het zuiden op een hoop zijn gesmeten. Bergehoge golven moeten de bomen hebben meegevoerd om ze vervolgens duizenden kilometers verderop tot hoge heuvels op te stapelen.

In Michigan, in de Verenigde Staten, ontdekte men walvisskeletten in een laag veen. Walvissen trekken niet over land maar toch trof men ze aan op een hoogte van tweehonderd meter boven de zeespiegel. Gefossiliseerde walvisskeletten werden eveneens gevonden op 135 m boven zeeniveau ten noorden van het Ontariomeer en 185 m boven zeeniveau nabij Montreal. Een walvisskelet werd gevonden op de top van de 915 m hoge Sanhornberg aan de Arctische kust en 490 m hoog op het kustgebergte van Californië. De Groene Rivier Formatie van Wyoming, Utah, en Colorado bevat fossielen van palmen, platanen, esdoorns, populieren, krokodillen, vogels, schildpadden en vele andere planten en dieren, van land of zee. Nabij Florissant, Colorado, zijn naast gefossiliseerde vissen, vogels, insecten en honderden soorten planten, ook bloesems en fruit gevonden. In de Morrison Formatie, een gebied van 1,5 miljoen vierkante km in 13 staten van de Verenigde Staten en drie Canadese provincies zijn op honderden sites beenderen van dinosaurussen gevonden, samen met gefossiliseerde vissen, schildpadden, krokodillen en zoogdieren.

In Sioux County, in de staat Nebraska, is in de Agatespring-groeve over een oppervlakte van vele kilometers een halve meter dikke laag van dierlijke beenderen gevonden waaronder dubbelgehoornde neushoorns en beenderen van een dier met een op een paardehoofd lijkende kop, doch met zware poten en klauwen zoals vleesetende

dieren hebben. Daarnaast werden beenderen opgegraven van een reuzenzwijn met een schouderhoogte van 1,80 meter. Enkele kilometers ten oosten van Sioux County trof men de skeletten aan van een complete kudde gazelle-kamelen. Tienduizenden van deze dieren moeten door een vloedgolf zijn meegesleurd en in een gemeenschappelijk graf zijn neergesmaakt. Op vele andere plaatsen in Amerika zijn dergelijke vondsten gedaan. In Big-Lone-Lick, in Kentucky zijn beenderen aangetroffen van wel honderd mastodonten (sauriërs) en in San Pedro Valley, in Californië werden skeletten van Sauriërs aangetroffen die rechtop stonden, in de houding waarin ze waren gestorven. Grote menigten dieren, die de hele aarde bevolkten vonden plotseling de dood net als de mens.

Zoektocht naar Ark van Noach

De Bijbel meldt dat God het veertig dagen en nachten heeft laten regenen om de mensen te straffen voor hun verdorvenheid. Toen na de zondvloed het water zakte, strandde de ark op de berg Ararat.

Genesis 8:4 En in de zevende maand, op de zeventiende dag der maand, bleef de ark vastzitten op het gebergte van Ararat.

De hele geschiedenis door zijn er berichten verschenen dat de “Ark van Noach” zich bevindt op de 5156 hoge berg Ararat in Turkije aan de grens met Armenië. De Joodse geschiedschrijver [Flavius Josephus](#) bericht dat volgens de Chaldese priester, historicus en sterrenkundige, [Berossus](#), overblijfselen van de ark op de ‘berg van de Koerden’ te vinden waren, en dat in zijn dagen de Armeniërs stukken ervan bezaten. [Marco Polo](#) hoorde in 1271 tijdens zijn reis naar China ook iets over het schip van Noach en citeerde in 1298 in de gevangenis in Genua het relaas van zijn reizen aan Rustichello, die in die dagen een bekend schrijver was. *“In het hart van Groot-Armenië bevindt zich een zeer hoge berg, geschapen als een kubus, waar naar verluidt de Ark van Noach zou liggen, zodat men daar spreekt van de Berg van Noachs ark.* In 1299 was hij terug in Venetië, waar hij een nieuw relaas van zijn reizen schreef in een boek dat hij “Het boek van Marco Polo” noemde. Sommige historici beschuldigden hem ervan dat zijn boek voor een deel uit verzinsels bestaat. Men denkt dat hij zijn informatie haalde uit Perzische en Arabische geschriften, maar deze beschuldigingen zijn nooit met waterdichte bewijzen geleverd.

Tijdens de Middeleeuwen en ook daarna werden er al onderzoeken verricht. Zo bezocht de Nederlander Jan Janszoon Struys in 1607 een kluizenaar op de berg, die hem een kruis gaf van hout van de ark, en hem een geschreven verklaring meegaf dat hij het hout persoonlijk uit de ark had gehaald. Ook bestaat er een verhaal dat in 1840 een aardbeving een klooster zou hebben verwoest waarin restanten van de ark zouden zijn bewaard. Een drietal Britse geleerden die in 1856 de berg bezochten, zouden de ark ook hebben ontdekt, maar hebben besloten er geen enkele ruchtbaarheid aan te geven. Eén van de gidsen heeft op zijn sterfbed (1918) echter het verhaal verteld en het is opgetekend door een predikant genaamd Harold H. Williams. Ook één van de Britse geleerden legde kort voor zijn dood een dergelijke verklaring af. In 1902 beklom een Armeense jongen en zijn oom de berg en ook zij vonden de ark.

In de zomer van 1916 voerde de Russische luitenant Roskovitski een expeditie uit in het gebied om de Osmaans-Tukse troepenbewegingen te observeren. Halverwege de Ararat ontdekte hij naar verluid, de half vergane resten van een gigantisch schip, dat op miraculeuze wijze op deze berg was gestrand. Een priester in het gezelschap concludeerde dat het niets anders kon zijn dan de ark van Noach. In 1959 fotografeerde een piloot van de Turkse luchtmacht tijdens een Navo-missie in Oost Turkije een ongebruikelijk object op de helling van de Ararat. De foto's van deze vreemde formatie verschenen in de wereldpers. Ook Life Magazine maakte in zijn uitgave van 5 september 1960 melding van de vondst van de ark. Vanuit het huidige Pamirköy vertrok een expeditie van het Turkse leger. Om een toegang tot het binnenste van de ark te forceren, plaatste men dynamiet. Tussen de restanten werd wat vergaan hout ontdekt.

De Archaeological Research Foundation (ARF) onderzocht met volle medewerking van de Turkse regering in de zomer van 1960 het terrein en concludeerde dat het hier slechts om een speling van de natuur ging. Voorwerpen of versteend hout werden niet gevonden. Er werd niets meer over

de ark gehoord totdat de op 4 augustus 1999 gestorven [Amerikaan Ron Wyatt](#) uit Memphis Tennessee, in 1984 een zak met zand en stenen van de ark naar New York smokkelt om daar op grootse wijze ten toon te stellen. Wyatt reisde in 1977 voor het eerst naar de Ararat, een expeditie op kosten van onder andere James Irwin, de astronaut van Apollo-15, en met toestemming van de Turkse autoriteiten. Wyatt was ervan overtuigd dat de conclusies van het onderzoek in 1960 te haastig waren getrokken. Hij beweerde tal van zwervende onderdelen van de ark: een ankersteen, versteende houten planken, het huis dat Noach zou hebben gebouwd, en zijn graf, te hebben ontdekt. Bij koolstof-14-dateringsmethode leek hij door de mand te vallen, want zijn vondsten bleken iets te jong om iets met de ark te maken te hebben. Een met veel tamtam omgeven tv-documentaire van het Amerikaanse CBS in 1994 over een vermeende vondst, bleek ook al niet te kloppen.

In 2004 kwam het bericht dat een team van Amerikaanse en Turkse archeologen denken in Oost-Turkije de ark van Noach te hebben ontdekt. De archeologen zeggen op nieuwe satellietfoto's van de berg Ararat, sporen van de ark te hebben gezien. Het onderzoek met behulp van de satellietfoto's naar het bijbelse vaartuig is echter gestrand omdat de Turkse autoriteiten niemand toelaten op de hellingen van de berg Ararat. De plek waar de restanten van Noach's schip te vinden zouden zijn ligt in militair gebied. Koerden uit de regio beweren dat de streek in 1948 door een aardbeving getroffen werd en dat nadien een gedeelte van de ark aan de oppervlakte is gekomen.

Overblijfselen van de Ark van Noach?

Jezus brengt Zijn wederkomst op aarde in verbinding met de tijd van voor de zondvloed.

Mattheüs 24:37-38-39-41-42 Want zoals het was in de dagen van Noach zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals zij in (die) dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de Ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn. Dan zullen er twee in het veld zijn, één zal aangenomen worden en één

achtergelaten worden; twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, één zal aangenomen worden, en één achtergelaten worden. Waakt dan, want gij weet niet, op welke dag de Here komt.

Terug naar: [Inhoud](#)